

Ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδίου·

— Ἐλα μικρό μου νὰ μὲ φιλήσῃς, εἶπεν εἰς αὐτὸ ὁ Σαῖδ μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν θέλω, εἶπε τὸ παιδίον μετὰ τραχύτητος.

— Καὶ διατί, παιδί μου ;

— Μᾶς ἐπῆρες τὸν κῆπον τῆς μαμᾶς καὶ ἀπ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ὄλο καὶ κλαίει.

Ἐμειδιάσεν ὁ Σαῖδ θωπεύων, ὡς ἐσυνείθιζε, τὸν πάγονά του, καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον εἶπε·

— Καὶ ἂν σὲ τὸν χάρισω τὸν κῆπον θὰ θελήσῃς νὰ μὲ φιλήσῃς ;

— Μετὰ χαρᾶς, Ὑψηλότατε !

— Λοιπὸν χάρισμά σου, καὶ ἔλα φίλησέ με.

Οὕτω δὲ ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε τὸ κτήμα του κερδίσας καὶ τὸ ἑκατομύριόν του.

Ὅτε δὲ τῷ 1863 ὁ Σαῖδ μετέβη εἰς Παρισίους διημέρευσεν ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἑπαύλει Γάλλου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ συνήθως διατρίβοντος ὅστις καὶ ἔσπευσεν ἵνα ὑποδεξιωθῇ τὴν Α. Υ. Λαμπροτάτη ἐγένετο ἡ ὑποδεξιῶσις, ὁ δὲ Χεδιδίβης ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς ἑπαύλειος συνωδεύετο ἀνευφημούμενος ὑπὸ τετρακισχιλίων χωρικῶν ὡς ἐὰν ἦσαν ὑπήκοοί του. Τὴν ἑσπέραν ἐν τῷ δάσει τῆς ἑπαύλειος ἐγένετο λαμπρὰ φωταψία, μουσικαί, χοροί, ἐκάησαν πυροτεχνήματα ἐκ Παρισίων κομισθέντα, καὶ ὄλην νύκτα ἔρρεεν ἄφθονος ὁ οἶνος καὶ προσήρχοντο οἱ χωρικοὶ καὶ ἔπινον ὅσον ἤθελον. Τὸ θέαμα τοῦτο κατέθελε τὸν ἀντιβασιλέα.

— Ἀγαπητέ, εἶπεν εἰς τὸν Γάλλον, θέλω τὴν ἑπαυλίαν σου. Πώλησέ με τὴν.

— Ἀλλὰ Ὑψηλότατε ; . . .

— Σὲ παρακαλῶ Πόσον ;

Ὁ Γάλλος ἔτριψεν εἰς τὸ μέσον πελώριον ἀριθμὸν 1,800,000 φράγκων, ἅτινα παραχρῆμα ἐμετρήθησαν καὶ ἡ ἑπαυλίαν ἐγένετο κτήμα τοῦ Χεδιδίβου. Τρεῖς ἡμέρας διέτριψε μεταξὺ τῶν λαμπρῶν ἐκεῖνων ἑορτῶν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ σιδηροδρόμου ἵνα ἀπέλθῃ, ἀποταθεὶς ἀφελῶς πρὸς τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν Γάλλον τῷ εἶπε·

— Ἀγαπητέ μου, ἡ ἑπαυλίαν σου χάρισμά σου.

Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶνε ἀληθέστατα καὶ ἡδυνάμεθα μυρία τοιαῦτα νὰ ἀναγράψωμεν. Τούτων δὲ πάντων ἕνεκα ὁ Σαῖδ εἶχε φήμην ἄκρας ἐλευθεριότητος, ἥτις ἐπὶ δεκαπενταετίαν μετεποίησε τὴν Αἴγυπτον εἰς γῆν ἐπαγγελίας εἰς ἣν πανταχόθεν προσήρχοντο οἱ τὴν Τύχην διώκοντες ἄνθρωποι, καὶ κολοσιαῖαι ἐσχηματίσθησαν περιουσίαι δαπάναις αὐτοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως Χαλιμὰν ἡδύνατό τις δι' ὄλων τούτων νὰ συγγράψῃ, βιβλίον τερπνότατον πολλῶν δὲ μᾶλλον διδασκτικώτατον, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐμάνθανον οἱ περίεργοι διὰ τίνων μέσων ἡ Αἴγυπτος κατεστράφη.

N.

Τελεολογικὴ φιλοσοφία τοῦ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΕΙΝΕ¹

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε δύο πόδας, ἵνα βαίνομεν εἰς τὰ ἐμπρός· δὲν ἤθελσε νὰ μείνῃ ὁ ἄνθρωπος προσκεκολλημένος εἰς τὴν γῆν. Εἰς δούλους τῆς ἀναπαύσεως θὰ ἴρκει εἰς καὶ μόνος ποῦς.

— Μᾶς ἔδωκε δύο ὀφθαλμούς, ἵνα βλέπωμεν ἐναργῶς καὶ σαφῶς. Ἄν ἤθελε νὰ πιστεύωμεν ὅ,τι ἀναγινώσκωμεν, θὰ μᾶς ἔδιδε μόνον ἓνα. Μᾶς ἔδωκεν ὅμως δύο, διὰ νὰ βλέπωμεν τὰ κάλλη τῆς φύσεως, ἣν ἐδημιούργησε πρὸς χάριν μας, καὶ διὰ νὰ προσέχωμεν εἰς τὸν δρόμον νὰ μὴ πατώσι οἱ διαδάται τοὺς κάλους μας.

— Μᾶς ἔδωκε δύο χεῖρας ὁ Θεός, διὰ νὰ δίδωμεν περισσώτερα, ὅχι διὰ νὰ λαμβάνωμεν καὶ γεμίζωμεν σιδηρὰ κιβώτια, ὡς μερικοὶ μου γνώριμοι, ἀξιότιμοι ἄλλως ἄνθρωποι καὶ φιλόανθρωποι μάλιστα.

— Μίαν μόνην ῥίνα μᾶς ἔδωκε, διότι ἂν εἴχομεν δύο, δὲν θὰ ἐχώρουν εἰς τὸ ποτήριον χωρὶς νὰ χυθῇ ὁ οἶνος.

— Ἐν στόμα μᾶς ἔδωκε, καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ. Μ' ἐν μόνον στόμα ἀρκετὰ φλαρεῖ ὁ ἄνθρωπος· ἂν εἶχε δύο θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ ἐψεύδετο πολὺ περισσώτερον. Τώρα σιωπᾶ κατ' ἀνάγκην ὅταν ἔχη γεμάτον τὸ στόμα του· τότε θὰ ἐψεύδετο καὶ τρώγων ἀκόμη.

— Μᾶς ἔδωκε δύο αὐτιά ὁ Θεός, χάριν τῆς συμμετρίας, καὶ διὰ ν' ἀκούωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον τὸν Μότσαρτ, τὸν Γλόουκ καὶ τὸν Χάϋνδν. Ἄν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον μόνον ὁ μουσικὸς κωλικόπονος τοῦ μεγάλου . . . Μάγερνερ, θὰ μᾶς ἔδιδε βεβαίως ἐν καὶ μόνον αὐτίον.

**

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

248.

Ὁ μεγάλθυμος καταφρονεῖ τὸ πᾶν, πρὸς κτήσιν τοῦ παντός.

249.

Οὐχ ἤττον τῶν ἐκλεκτῶν λόγων, μετέχουσιν εὐγλωττίας ὁ τόνος τῆς φωνῆς, τῶν ὀφθαλμῶν τὸ βλέμμα, τοῦ λαλοῦντος τὸ ἦθος.

250.

Ὁ ὄντως εὐγλωττος μόνα τὰ πρέποντα λέγει, ἄλλο δὲ οὐδέν, εἰμὴ τὰ πρέποντα μόνον.

251.

Εἰς τοῦτον μὲν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ μεταδίδουσι χάριν, ἐκεῖνος δὲ καὶ μετὰ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ ἄχαρις εἶναι.

252.

Συνήθως ἄλλων ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος ὀρέγεται, πάντη ὅμως ἀσυνήθως εἶναι τῶν ἐμφύτων αὐτοῦ ὁρμῶν ἡ ἀλλοίωσις.

1. Ἐκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ποιημάτων (Letzte Gedichte und Gedanken, Hamburg, 1869.)